

han ikke lade være med at tænke paa, at det ikke var for hans egen Skyld, man hyldede ham, men alene som Jakobs Tilkommende og som Philip Salomons vordende Svigersøn. Denne Tanke knugede hans sideniuske Selvfølelse og stemte ham ikke blidere overfor den hele Forsamling. Skønt det ikke blev ham helt bevidst, havde han aldrig saa stærkt som i disse Øjeblikke fornummet sin Slægts nedarvede Uvilje mod dette verdensglade, frimodigt nydende Selskab, der kaldte sig selv det gode. Lyden af den hundredstemmige Snakken, hvori der enkelte Steder blandede sig fremmede Tungemaal, lød i hans Øre som en Papegøjekoncert. Den Tid var længst forbi, da han som en Bondedreng lod sig blænde af Glansen fra dette Rigmands-Samfund. Han saae sig mere og mere ond paa alting. Bordets pragtfulde Blomsterudsmykning, der maatte have kostet flere hundrede Kroner; de vægtige Sølvopstandere og det øvrige, kunstnerisk udførte Bordstel; de galonerede Tjenere og den uafladelige Skiften Tallerkener — alt var i hans Øjne bare Tegn paa jødisk Pralelyst.

Hidset op af Nannys Latter, der hørtes stadig mere overgiven gennem Larmen, gav han sig tilsidst Luft overfor Jakobe og sagde ligeud til hende, at han fandt den hele Fest opstyltet og taabelig.

Jakobe svarede ingenting. Fra det Øjeblik, hendes Mistanke til Søsteren var bleven vakt, havde hun overhovedet ikke talt til ham.

Nannys tilsyneladende Optagethed af den forhenværende Løjtnant førte ikke hende bag Lyset. Hun kendte sin Søster og vidste, at for hende bestod Nydelsen ved en Kærlighedsleg fornemmelig i at gøre sin Tilbeder skinsyg. Hun vidste ogsaa, at Nanny af en vis, fejg Frygt for at blive overmandet af sine Følelser bestandig i farefulde Situationer søgte Ly i andre Mænds Beundring.

At det var kommen saa vidt mellem hende og Per, som det virkelig var, troede hun dog ikke. Men forøvrigt gjorde hun sig ingen falske Forestillinger om de Hensyn, som Nannys søsterlige Følelse vilde paalægge hende. Hun kunde endda tænke sig, at det havde været Nanny en særlig Glæde at lokke netop *hendes* Forlovede i sine Garn; og hun forstod nu, at det var Triumf, hun havde læst i hendes Øjne, dengang hun straks ved sin Hjemkomst havde givet sig til at fortælle om sit Sammentræf med Per.